

Z obsahu:

**Tajemství Ježíšovy
hodiny**

Jan Pavel II. při gene-
rální audienci
13. ledna 1998
– strana 2 –

**Poselství Jana
Pavla II. k VI. dni
nemocných**

– strana 4 –

**Co je to mediální
otevřenost církve
světu?**

Rozhovor se matkou
Angelikou, ředitel-
kou EWTN
– strana 6 –

**Rekatolizace Ruska
– hrdinský podnik**

– strana 7 –

**Z Indie do Med-
jugorje**

– strana 9 –

**Křestní slavnost
v Sixtinské kapli**

– strana 12 –

**Jan Pavel II.
k diplomatickým
zástupcům celého
světa**

– strana 13 –

**Fatimský den u sv.
Jakuba v Praze**

– strana 13 –

Tajemství Ježíšovy hodiny

Oslava Jubilea nás bude vybízet, abychom upřeli svou pozornost na **hodinu spásy**. Ježíš používá několikrát při různých příležitostech termínu *hodina*, aby označil okamžik stanovený Otcem pro dovršení díla vykoupení.

Hodina počátku

Mluví o ní už od počátku svého veřejného života, v příběhu svatby v Káně Galilejské, když se na něj obrátí jeho Matka s prosbou, aby pomohl novomanželům, kteří se ocitli v těžkostech kvůli nedostatku vína. Aby uvedl důvod, který mu brání přijmout její prosbu, říká Matce: *Ještě nepřišla má hodina* (Jan 2,4).

Jde zajisté o hodinu, v níž se poprvé projeví Ježíšova mesiášská moc. A to je zvláště významná hodina, jak dává pochopit evangelijní vyprávění ve svém závěru, kde je zázrak označen za *počátek znamení* (srov. Jan 2,11). Avšak na obzoru se vynořuje hodina Ježíšova utrpení a jeho oslavení (srov. Jan 7,30; 8,20; 12,23-27; 13,1; 17,1; 19,27), kdy Pán dovrší dílo vykoupení lidstva. Tím, že Ježíš vykonal toto *znamení* na Mariinu přimluvu, projevuje se jako mesiášský Spasitel. Zatímco vychází vstříc snoubencům, ve skutečnosti on

sám začíná své dílo Snoubence tím, že zahajuje svatební hostinu, jež je obrazem Božího království (srov. Mt 22,2).

Hodina dějinné změny

S Ježíšem nastala hodina nových vztahů k Bohu, hodina nového kultu. *Přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří jsou opravdoví ctitelé, budou uctívat Otce v duchu a v pravdě* (Jan 4,23).

Základem tohoto všeobecného kultu je skutečnost, že Syn tím, že se vtělil, dal lidem možnost **podílet se na synovské účtě k Otcí**.

Hodina je také ta doba, v níž se ukazuje Synovo dílo:

Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a ti, kteří uslyší, budou žít. Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě (Jan 5,25-26).

Hodina vykoupení

Velkou *hodinou* v dějinách světa je ta, v níž Syn dává život, a dává tak slyšet svůj spásonosný hlas lidem, kteří jsou v područí hříchu. Je to hodina vykoupení.

Celý Ježíšův pozemský život se orientuje k této hodině. Ve chvíli úzkosti krátce před

utrpením Ježíš říká: *Nyní je má duše sevřena úzkostí. Co mám říct? Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť proto jsem přišel v tuto hodinu* (Jan 12, 27).

Těmito slovy odhaluje Ježíš niterné drama, které drtí jeho duši před tváří oběti, která se blíží. Má možnost prosit Otce, aby tato strašná zkouška byla oddálena. Avšak na druhé straně nechce utíkat před tímto bolestným osudem. *Proto jsem přišel* (Jan 7,30). Přišel, aby přinesl oběť, která zajistí spásu lidstva.

Tuto dramatickou hodinu chtěl a stanovil Otec. Dokud nenastane hodina zvolená Božím plánem, nemohou se nepřátelé Ježíše zmocnit.

Několikrát se pokoušeli Ježíše zatknout nebo ho zabít. Když Janovo evangelium popisuje jeden z těchto pokusů, pokazuje na bezmocnost protivníků: *Tedy se ho chtěli zmocnit, ale nikomu se nepodařilo na něho nevztáhnout ruku, neboť nepřišla jeho hodina* (Lk 22,52-53).

Až pak nastane ta hodina, projeví se jako **hodina nepřátele**: *Toto je vaše hodina, vláda temnot, říká Ježíš těm, kteří na něho přišli, nejvyšším kněžím, velitelům stráže a starším* (Lk 22,52-53). V této temné hodině se zdá, že nikdo nemůže zastavit dravou moc zla.

A přesto **i tato hodina zůstává v moci Otce**. Je to totiž on, kdo dovolí Ježíšovým nepřátelům, aby se ho zmocnili. Jejich dílo se tajemně zapisuje do plánu, který Bůh stanovil pro spásu všech.

Spíše než hodinou nepřátel je tedy hodina utrpení **hodinou Kristovou, hodinou, kdy se dovršuje jeho poslání**. Janovo evangelium nám odhaluje vnitřní dispozici Ježíšovu na počátku poslední večeře: *Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otcí. Miloval své, kteří jsou ve světě, a miloval je až do konce* (Jan 13,1). Je to tedy hodina lásky,

kteřá chce jít až do konce, tj. až k nejvyššímu daru. Kristus nám ve své oběti zjevuje dokonalou lásku: hlouběji by nás milovat ani nemohl.

Hodina slávy

Tato rozhodující hodina je **hodinou utrpení a oslavení zároveň**.

Podle Janova evangelia je to hodina, v níž Syn člověka bude *vyvýšen od země* (12,32). Vyvýšení na kříži je znamením vyvýšení k nebeské slávě. Tehdy tedy začne fáze nového vztahu k lidstvu a zvláště k učedníkům, jak to oznamuje sám Ježíš:

To vše jsem vám říkal v obrazy. Přichází hodina, kdy k vám nebudu mluvit v obrazech, ale zvěstuji vám Otce přímo (Jan 16,25).

Nejposlednější hodina je pak definitivně ta, v níž Syn přichází k Otcí. V ní se objasní význam jeho oběti a zcela se ozřejmí hodnota, jakou má taková oběť pro lidstvo vykoupené a povolane k tomu, aby se spojilo se Synem v jeho návratu k Otcí.

Podle Bolletino Vaticano Mezititulky a zdůraznění redakce Světla

Na titulní straně: Přenesení Loretánského domku, mědirytina ze sbírky Zodiacus Festorum Marianorum, Augšpurk 1723

Střední zdravotnická škola a Vyšší zdravotnická škola E. Pöttinga v Olomouci oznamují, že se již poosmé přijímají přihlášky děvčat, ale i chlapců ke studiu oboru VŠEOBECNÁ SESTRA S KŘESŤANSKÝM ZAMĚŘENÍM (53-01-6).

Jedná se o čtyřleté studium s maturitou a od oboru všeobecná sestra se liší pouze zařazením předmětů křesťanská etika a křesťanská výchova. Jako cizí jazyk vzhledem k družebním kontaktům s Itálií a tamějšími školami se vyučuje povinně jazyk italský. První etapa přijímacích zkoušek se koná 20. 4. 1998 – přihlášky je nutno doručit do 15. 3. 1998.

Za školní a křesťanské aktivity, dokumentující schopnosti, vědomosti a zájmy žáka, ověřené v přihlášce školou nebo duchovním správcem, získává žák důležité preferenční body v přijímacím řízení. Hlavním kritériem přijímacích zkoušek je výběrový test na 40 otázek z oblasti biologie člověka, zdravotvědy, první pomoci a křesťanské výchovy.

Podrobnější informace lze získat na SZŠ a VZŠ EP Olomouc, Pöttingova 2, a to osobně nebo telefonicky na čís. 068/541 81 06 nebo 068/570 41 11.

1. čtení – Jer 1,4–5,19–19

Za (krále) Jošijáha Hospodin mě oslovil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dřív než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě neznavil odvahy před nimi. Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, (železný sloup a) bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a jejich knížatům, proti jejich kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou – praví Hospodin – abych tě vysvobodil.“

2. čtení – 1 Kor 12,31–13,13

Bratři! Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládl všechno, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdál všechno co mám, a (pro druhého) do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska vše omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všechno naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mne stal muž, všechno dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tvář i tvář. Nyní poznáváme věci jenom nedokonalé, potom poznáme dokonale, podobně, jak (Bůh) poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

Evangelium – Lk 4,21–30

Ježíš promluvil v synagoze: „Dnes se naplnilo Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“ Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafamau.“ Dále řekl: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítáný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Námán ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystaveno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Myšlenka na neděli

ÚDĚL PROROKŮ

Zamyšlení nad úryvky Jer 1,4–19,
1 Kor 12,31–13,13, Lk 4,21–30

**Žádný prorok není vítáný
ve své vlasti.**

Dříve než budeš svědkem Ježíšova nezdařování v prostředí jeho domovské obce, vyprav se za Jeremiášem do jeho skromného přibytku. Přicházíš ve chvíli, kdy mu Bůh oznamuje, že si jej povolává za svého proroka. Je pro tebe užitečné, abys poznal, jak a proč si Bůh volí člověka k prorocké službě. Koho si to vybral? Jakou kvalifikaci Hospodin vyžaduje? Jeremiáš sám říká: *Jsem chlapec, neumím mluvit!* Boží prorok však musí vědět, že nemá sám ze sebe žádnou přednost ani žádnou zásluhu, která by jej doporučovala. Bůh si jej vybral dokonce ještě mnohem dříve, než byl *malým chlapcem*: když byl ještě v *mateřském lůně*, již si jej vyhlédl. Bůh tedy počítá s člověkem od prvopočátku jeho bytí, všechno, čím je, všechno, co jej potká, je zahrnuto do Božího plánu. Od svého služebníka očekává jen jedno: že bude ochoten dát se mu k dispozici zcela a bez výhrad.

K čemu potřebuje Bůh proroka? Aby mu *vložil do úst svá slova*.

Má mluvit vše, *co mu přikáže*. Prorok je vyslancem Božího slitování: *Já Hospodin prokazují milosrdenství a vykonávám na zemi soud a spravedlnost*⁽¹⁾. Na jedné straně *Hospodin* ujišťuje Jeremiáše, že se mu dostane charisma vidění a bude moci nahlédnout do Božích záměrů, ale na druhé straně mu ukazuje, že nebude oblíben a že *budou proti němu bojovat*⁽²⁾. Bůh povolává proroka především tehdy, když selhali i ti, kteří měli vést Boží lid po správných cestách. Případně mu těžký úkol, aby varoval vůdce i národ před těžkou pohromou, která je přede dveřmi: *Od severu se přivalí zlo na všechny obyvatele země*⁽³⁾. Až však bude Jeremiáš hlásat, co mu Hospodin ukázal, nebude se to líbit a budou mu za to dokonce hrozit smrti: *Pojďte, něco si na Jeremiáše vymyslíme. Pojďte, utlučeme ho jazykem, nedáme na žádné jeho slovo* (18,18).

Takto poučen se vrací do Nazareta, kde Ježíš poprvé předstupuje před své rodáky v roli Božího proroka. Pokus se vžít do smýšlení těch, kteří po léta vídali Ježíše při jeho každodenním všedním životě. Zdánlivě se nijak neodlišoval od jejich života. Pak Ježíš odešel, nějaký čas nebyl s nimi doma, a již představuje sám sebe jako Božího Pomazaného. Od Kafamaa jej dokonce předchází pověst di-

votůrce, že umí dělat obdivuhodná znamení. Chápali tedy zatím jeho slova spíše jako úvod k nějakému senzačnímu divu. Jestliže je konal v cizím městě, tím spíše tak učiní ve své domovině. Proč tedy nezačíná raději něčím mimořádně zajímavým? Rozhlédneš-li se po synagoze, můžeš pozorovat, jak se z tváří a pohledů vytrácí zájem a roste rozčarování. Nespokojenost přerůstá v hlasité reptání. Nazaretští odmítají naslouchat *Josefov* synu.

Nevědí, že se legitimuje divy zázraky jako prorok? Nebylo by pro ně lepší, kdyby Ježíš napřed pozorně vyslechl? Přináší jim přece mnohem více, než je nějaká podívaná pro uspokojení zvědavosti. Daleko více než Nazaretští je proto zklamán sám Ježíš. Nediv se tedy, když si posteskně, že cizinci a pohané budou mít větší užitek z jeho příchodu než ti, kteří jsou mu tak blízcí: *vždyť s nimi vyrůstal a žil uprostřed nich po dobu třiceti let a chtěl by především jim předat své radostné poselství lásky*. Ale jeho postesek nejenže neuklidňuje nespokojené publikum, naopak, vyvolává nevoli, která se nakonec změní až v násilí. Zaslepená pýcha raději zlikviduje svého dobrodince, než aby přijala poznání o nezbytnosti vlastního obrácení.

Ježíši Kristu se tu tedy děje to, co se dělo jeho prorokům před ním a bude se dít i těm, kteří přicházejí po něm. Neboť proroci nejsou postavy, které patří jen do starozákonního dávnověku. I k tobě dolehne jejich hlas, který neumlkne, dokud bude trvat Otcovo milosrdenství. *Dary*, o kterých mluví ve druhém čtení apoštol Pavel,⁽⁴⁾ jsou nástroje, jimiž jsou obdařeni právě proroci. Charismata, zjevení a znamení jsou stále uprostřed nás, objevují se tím důrazněji, čím více lid bloudí, protože si je příliš jist sám sebou a na svých temných cestách křičí bezostyšně k Bohu: *Chceme mít volnost, k tobě už nikdy nepůjdeme*⁽⁵⁾. Ale charismata nejsou k tomu, aby uspokojila touhu po senzaci. Když nevedou k obrácení, nejsou k ničemu.

Slyšíš-li tedy poselství, která tě vážně varují, je to znamení, že *Bůh tě miluje odvěkou láskou, proto ti trpělivě prokazuje milosrdenství*⁽⁶⁾. Nepřekřikuj je a raději vyslechni to podstatné, o co tě Bůh tímto způsobem tak naléhavě žádá: *Navrať se, já se na tebe neosopím, neboť jsem milostivý!*⁽⁷⁾ Probuď se rychle ze své nebezpečné zabydlenosti, obrať svůj hněv proti své špatnosti, a ne proti prorokovi. *Hospodin chce spasit svůj lid, zbytek Izraele*.⁽⁸⁾

Bratr Amadeus

(1) Jer 9,23; (2) Jer 1,19; (3) Jer 1,14;

(4) srov. také 1 Kor 12, 28n; (5) Jer 2,31;

(6) Jer 31,3; (7) Jer 3,12; (8) Jer 31,7

Poselství Jana Pavla II. k VI. Dni nemocných

Loreto 11. února 1998

Bratři a sestry,

slavení Světového dne nemocných 11. února 1998 se uskutečnilo u svatyně v Loretu. Je to vyvolené místo, kde si připomínáme okamžik, kdy se **Slovo stalo tělem v lůně Panny Marie působením Ducha svatého**. To je pro nás výzvou, abychom upřeli svůj pohled na tajemství Vtělení.

Proč Loreto

Při svých opakovaných pouťích k této »první svatyni mezinárodního významu zasvěcené Panně Marii, svatyni, která je po mnoho století mariánským srdcem křesťanství« (P. Macchi, Dopis z 15.8.1993), vždy jsem pociťoval zvláštní blízkost nemocných, kteří sem přicházejí ve velkém počtu a s důvěrou. Kde by oni mohli být lépe přijati než v domě té, kterou Litanie loretánské nazývají *Uzdravení nemocných a Potěšení zarmoucených*.« (tamtéž.)

Volba Loreta tedy souzní s dlouhou tradicí láskyplné pozornosti, jakou Církev věnuje těm, kteří trpí tělesně nebo duševně. Církev nepřestává vyzývat věřící, aby svěřovali nemocné přímělvě Panny Marie a modlili se za ně k Pánu. Důležité povzbuzení pro církevní společenství nabízí vhodnou příležitost setrvat ve zbožném usebrání před svatým Domkem, který je **ikonou základní události a tajemství vtělení Slova**, a čerpat odtud světlo a sílu Ducha svatého, který proměňuje lidské srdce ve stánek naděje.

Slovo se stalo tělem (Jan 1,14)

V loretánské svatyni více než kdekoli jinde je možno postřehnout hluboký smysl těchto slov evangelisty Jana. Mezi stěnami svatého Domku nám vypráví zvláštní silou Ježíš Kris-

tus, »Bůh s námi«, o lásce svého Otce (srov. J 3,16), která ve vykupitelském vtělení nalezla svůj nejvyšší projev. Bůh při hledání člověka se sám stal člověkem a zbudoval tak most mezi božskou transcendencí a lidskou přirozeností. *Ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl... a stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži* (Fil 2,6-8). **Kristus nepřišel, aby nás zbavil našeho trápení, nýbrž aby je snášel spolu s námi**, přijal je a dal mu vykupitelskou hodnotu: tím, že přijal lidskou přirozenost s jejími mezemi a bolestmi, ji vykoupil. Dokonání spásy, které bylo předobrazeno již v uzdravování nemocných, otevírá horizonty naděje pro ty, kteří se nacházejí v obtížném stavu utrpení.

Skrze Ducha svatého

Tajemství vtělení je dílem Ducha svatého, který je v Nejsvětější Trojici osobou lásky, nestvořeným darem... věčným zdrojem každého potěšení, které pochází od Boha v řádu stvoření, řídícím principem a v jistém smyslu předmětem sebedílení Boha v řádu milosti (Dominum et vivificantem 50). Jemu je zasvěcen rok 1998, druhý rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000.

Duch svatý, vlitý do našich srdcí, nám dává nevýslovným způsobem vnímat »blízkého Boha«, kterého nám zjevuje Kristus: *A protože jste synové, poslal vám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: »Abba, Otče!«* (Gal 4,6) On je skutečným strážcem naděje všech lidských bytostí a zvláště těch, které mají první dary Ducha a očekávají vykoupení svého těla (srov. Řím 8,23). V lidském srdci se Duch svatý stává podle svatodušní sekvence *otcem chudobných, dárcem darů a světlem srdce*, stává se *sladkým hostem, odpočinkem*

v námaze a *chladem v žáru dne, těšitelem ve strastech, posilou v bojích a nebezpečích* v každé době. Je to právě Duch svatý, který dává lidskému srdci sílu, aby se mohlo vyrovnat s obtížnými situacemi a překonat je.

V lůně Panny Marie

Když rozjímáme mezi zdmi svatého Domku, zdá se nám, že zde ještě slyšíme ozvěnu oněch slov, jimiž Matka Páně dala souhlas ke spolupráci na spásitelském Božím díle: *Ecce - velkolepé odevzdání; fiat - důvěryplné podrobení se*. Tím, že se stala čistou Boží nádobou, Maria učinila ze svého života **trvalou spolupráci na spásitelském díle, které vykonal její Syn Ježíš**.

V tomto druhém roce přípravy na Jubileum máme o Marii rozjímát a napodobovat ji *především jako ženu učenlivou hlasu Ducha, ženu mlčenlivou a naslouchající, ženu naděje, která dokázala jako Abrahám přijmout Boží vůli a doufat proti vší naději* (Řím 4,18; TMA 48). Tím, že se prohlásila za služebnici Páně, umí se Maria postavit také do služeb lásky klidem. Svým příkladem pomáhá pochopit a přijmout, že bezpodmínečná odevzdanost Boží svrchovanosti staví člověka do pozice dokonalé odevzdanosti. Tím způsobem se Panna Maria stává obrazem **bdělé pozornosti a soucitu k těm, kteří trpí**. Je to příznačné, že když přijala velkodušně od anděla poselství, odebere se spěšně, aby posloužila Alžbětě. Později v překerní situaci snoubenců v Káně Galilejské využije své přímlyvy, aby jim přispěla na pomoc, a stává se tak výmluvným odrazem prozřetelné Boží lásky. Mariina služba se nejvíce projevuje v účasti na utrpení a smrti jejího Syna, když u paty kříže přijímá poslání stát se Matkou církve. Při pohledu na ni, Uzdravení nemocných, naučilo se

v průběhu staletí mnoho křesťanů naplnit se mateřskou něžností při obsluze nemocných.

Služba lidskému životu

Rozjímání o tajemství Vtělení, které podporuje takovou bezprostředností loretánský Domek, oživuje víru ve vykupitelské dílo Boha, který v Kristu osvobodil člověka z hříchu a smrti a otevřel jeho srdce naději na nové nebe a novou zemi (srov. 2 Pt 3,13). Ve světě zraněném utrpením, rozpory, egoismem a násilím žije věřící ve vědomí, že *všechno tvorstvo sténá až dosud v porodních bolestech* (Řím 8,22), a přijímá úkol být slovem i životem **svědkem vzkříšeného Krista**.

Z toho důvodu jsem v apoštolské exhortaci vyzval věřící, aby hodnotili *znamení naděje přítomné v závěrečném přelomu století, a to navzdory stínům, které se často tají v našich očích*, a věnovali zvláštní pozornost *pokroku uskutečněnému na poli vědy, techniky a především medicíny ve službách lidskému životu*. (46) Nicméně úspěchy dosažené v potírání nemocí a ulehčování utrpení nedovolují zapomenout na situace, ve kterých je **zneuznávána a pošlapávána lidská důstojnost, jak se to stává, když se zdravotnictví chápá v termínech zisku, a nikoliv solidární služby**, když je rodina ponechána sama sobě tváří v tvář problémům v oblasti zdraví nebo když nejobožejší vrstvy společnosti jsou nuceny snášet důsledky nespravedlivé netečnosti a diskriminace.

Společnost jako »dům naděje«

U příležitosti Světového dne nemocných chci povzbudit církevní společenství, aby obnovilo úsilí zaměřené na **přeměnu lidské společnosti na »dům naděje«** ve spolupráci všech věřících a všech lidí dobré vůle.

Takový úkol vyžaduje, aby církevní společnost prožívala společenství: jen tam, kde mu-

ži a ženy nasloucháním Božímu slovu, modlitbou a slavením svatých svátostí se stanou »jedním srdcem a jednou duší«, rozvine se bratrská solidarita a sdílení dober a uskuteční se to, co připomíná sv. Pavel křesťanům v Korintu: *Když trpí jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy* (1 Kor 12,26).

Při přípravě na Velké jubileum roku 2000 je církev povolána, aby znásobila své úsilí a proměnila do konkrétních projektů společenství, které apoštol napovídá. Diecéze, farnosti a všechna církevní společenství nechť usilují, aby prezentovaly témata zdraví a nemoci ve světle evangelia; ať povzbudí podporu a obranu života a důstojnosti lidské osoby od jejího početí až do **přirozeného konce**; ať věnují konkrétní a viditelnou přednostní pozornost chudým a vyděděným; mezi nimi ať zahrnou láskyplnou pozorností oběti nových sociálních nemocí, handicapované, chronicky nemocné, umírající a ty, kteří v důsledku politických a sociálních rozporů jsou nuceni opustit svou zemi a žít v prekérních situacích, často doslova nelidských.

Společenství, která umějí žít pravou evangelijní diakonií a vidí v ubožáku a v nemocném »svého Pána a Mistra«, představují odvážné hlasatele vzkříšení a přispívají k účinné obnově naděje v *definitivní příchod Božího království*.

Zhodnocené utrpení

Drazí nemocní, v církevním společenství máte vyhrazeno zvláštní místo. Podmínky utrpení, ve kterých žijete, a touha po znovunabytí zdraví vás činí zvláště citlivými na hodnotu naděje. Svěřuji vaše aspirace na tělesné i duševní blaho přimluvě Panny Marie a povzbuzuji vás, abyste svou nadějí posílili teologickou ctností naděje, která je darem Kristovým.

Ona vám pomůže, abyste dali utrpení nový význam a **přetvo-**

řili je na cestu spásy, na příležitost k evangelizaci a k vykoupení. *Neboť utrpení může mít pro člověka i pro samu společnost také pozitivní význam, neboť je povoláno, aby se stalo formou účasti na spasitelném utrpení Kristově a na jeho radosti zmrtvýchvstání, a tak nabývalo sílu pro posvěcení a výstavbu Církve (Christifideles laici 54; srov. Salvifici doloris 23).* Zkušenost bolesti utvářená podle bolesti Kristovy a zakotvená v Duchu svatém bude hlásat vítěznou sílu Zmrtvýchvstání. Rozjímání o svatém Domku nás přivádí přirozeně k tomu, abychom se zastavili u **Rodiny nazaretské**, ve které také nechybělo zkoušek: v latinském liturgickém hymnu je nazývána »zkušenou v utrpení« (Breviarium Romanum). Nicméně toto »svaté a sladké přebývání« bylo také naplněno nejzářivější radostí.

Je mým přáním, aby z tohoto rodinného krbu dospěl do každé lidské rodiny, kterou zranilo utrpení, dar jasu a důvěry. Zároveň vyzývám církevní i civilní společenství, aby se zabývala obtížnými situacemi, ve kterých se nacházejí mnohé rodiny v důsledku nemoci některého z příbuzných, připomínám, že Kristův příkaz navštěvovat nemocné je adresován především rodinným příslušníkům nemocného. Asistence příbuzných nemocným naplněná duchem láskyplného darování a podporovaná vírou, modlitbou a svátostmi může se změnit v nenahraditelný terapeutický nástroj a stát se pro všechny příležitosti k odhalení cenných lidských a duchovních hodnot.

Zdravotní a pastorační péče

Obrácím se v této souvislosti na zdravotní a pastorační pracovníky, jak profesionální, tak dobrovolné, kteří žijí stále v kontaktu s potřebami nemocných. Toužím je povzbudit, aby si byli vědomi **vysokého významu svěřeného úkolu** a nedali se nikdy znechutit těžkost-

RŮŽENCOVÝ APOŠTOLÁT U DOMINIKÁNŮ V UHERSKÉM BRODĚ

Jedna krásná mariánská slavnost pravděpodobně unikla naší pozornosti. – V neděli 5. října 1997 arcibiskup olomoucký a metropolitní moravský Mons. Jan Graubner korunoval papežskými korunkami milostný obraz Brodské Madony na titul Královny posvátného růžence. Slavnostní bohoslužby na prostranství za dominikánským klášterem se účastnilo kolem 6000 věřících.

Zlaté korunovační klenoty pořízené z darovaných šperků posvětil dne 24. září 1997 na náměstí Svatého Petra v Římě papež Jan Pavel II. Vedle darovaných ozdob jsou na nich umístěny emajlové znaky: na korunce Ježíška znak Olomouckého arcibiskupství, na korunce Panny Marie osobní znak papeže Jana Pavla II., města Uherského Brodu a dominikánského řádu a hlavici žezla zdobí erb Moravy. Návrh vytvořil ing. arch. Pavel Kryl z Brna a práci prováděl zlatnický mistr pan Jindřich Faistl.

V dekretu, kterým Svatý otec povolil papežskou korunovací obrazu, zároveň obdaroval toto starobylé poutní místo (legenda klade postavení prvního kostela do roku 1049) plnomocnými odpustky pro věřící obojího ritu, kteří navštíví dominikánský kostel první neděli v měsíci květnu a pomodlí se zde na úmysly nejvyššího velekněze.

Milostný obraz uctíváný v Uherském Brodě je kopií obrazu Čenstochovské Madony. V této hlavní mariánské svatyni Polska se věřící každý týden shromažďují k růžencové pobožnosti na úmysl papeže. Tato modlitba se má podle výslovného přání Svatého otce konat také v poutním chrámu Panny Marie v Uherském Brodě a jednou týdně má být obětována na jeho úmysly. Po poradě s o. arcibiskupem se bude jednou měsíčně konat slavnostnějším způsobem, a to vždy první sobotu v měsíci, která je zasvěcena Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V 15 hodin se pomodlíme společně růžencem za Svatého otce a na jeho úmysly a pak bude následovat oběť mše sv.

Srdečně jsou zváni všichni ctitelé Panny Marie, členové růžencových bratrstev a všichni, kteří chtějí tímto způsobem podírat ruce Svatého otce, na kterého doléhá starost o všeobecnou církev i celý svět.

P. Bernard M. Špaček OP, duchovní správce svatyně

V SOBOTU 7. ÚNORA 1998 V 15.00 HOD.
SE U DOMINIKÁNŮ V UHERSKÉM BRODĚ
ZA ÚČASTI O. ARCIBISKUPA JANA GRAUBNERA
MODLÍME RŮŽENEC ZA SVATÉHO OTCE JANA PAVLA II.
A NA JEHO ÚMYSLY BUDEME OBĚTOVAT MŠI SVATOU

mi a nepochopením. Věnovat se zdravotní službě, to neznamená pouze bojovat proti zlu, ale především **rozvíjet kvalitu lidského života**. Křesťan, který si je vědom, že »Boží slávou je živý člověk«, uctívá Boha v lidském těle, ať se týká aspektů, které vycházejí ze síly, vitality a krásy, nebo z těch, kte-

ré pramení z křehkosti a rozpadu. Vždy se hlásí k transcendentní hodnotě lidské osoby, jejíž důstojnost zůstává nedotčena i ve zkušenosti bolesti, nemoci a stárnutí. Díky víře v Kristovo vítězství nad smrtí očekává v důvěře onen okamžik, ve kterém Pán *promě-*

Pokračování na str. 8

Co je to mediální otevřenost církve světu?

Rozhovor se matkou Angelikou, ředitelkou EWTN

Na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie 1997 začala pro německé území v Evropě vysílat americká ryze katolická televizní stanice EWTN (*Eternal World Television Network*) – *Televize Věčného Slova* kterou před takřka 20 roky (1979) založila matka Angelika, (*1923) klariska ustavičné adorace, s 200 US\$. Dnes představuje její televize největší náboženskou síť světa, jejíž programy je možno přijímat i v Evropě. Jde o výlučně katolické vysílání, které je možno odebírat v Rakousku jako kabelovou televizi, v ostatním Německu přes satelit (*Eutelsat 16/11, 68 GHz*). Signál televize matky Angeliky je možno přijímat v 56 milionech domácností, z toho připadají 3 miliony na Evropu, 10 na Jižní Ameriku, 40 milionů na Severní Ameriku a Kanadu a zbytek na ostatní kontinenty. Pomocí 5 satelitů pokrývá dnes tato síť celý svět. Centrála je v Birminghamu ve státě Alabama, USA. Převod do němčiny pořizuje sdružení *Kefas-Fernsehen v Gossau*. Matka Angelika odpovídá:

Jak jste začínala?

Počátkem sedmdesátých let mi dal Pán na srozuměnou, že mám začít psát knihy. Několik jsem jich vydala a začali mě zvat na přednášky a besedy. Jednou jsem se ocitla u kulatého stolu ve vysílacím studiu pro protestanty. Bylo to malé studio a tam jsem zjistila, že vlastně člověk nepotřebuje příliš mnoho věcí, aby mohl oslovit mnoho lidí. Obrátila jsem se k Bohu v modlitbě a řekla jsem mu, že bych se té věci, té televizi ráda věnovala, ale nevím, jak to zařídit. Jedna sestra mi pomohla. Udělaly jsme nějaké záběry. Byla to katastrofa a já jsem to chtěla vzdát a přenechat povolanějším lidem. Ale sestra naléhala a zkusily jsme to podruhé. Vytvořily jsme si přiměřenější pozadí, já jsem si před to sedla, otevřela Nový zákon a začala mluvit o Bohu. Jedna přítelkyně to poslala televizi CBN. To je kanál, který šíří křesťanská vysílání. Za dva týd-

ny přišla odpověď: Vedoucímú vysílání se to líbilo a chtěl 60 pokračování.

Proč jste opustila síť CBN?

Druhá série měla mít 26 pokračování. Při natáčení čísla 17 jsem viděla ve vedlejším studiu, jak tam připravují film, který představuje Pána Ježíše jako falešného proroka. Volala jsem ředitele a zeptala se, jestli to má v úmyslu vysílat. Když řekl, že ano, odpověděla jsem, že tím končí moje spolupráce s CBN. Řekl mi, že to bude pro mne znamenat konec mojí televizní aktivity. Já jsem mu na odpověděla: »Já nepotřebuji vás, já potřebuji jenom Boha.« Nebylo to ode mne asi příliš moudré, byla jsem příliš rozčilená. Sestry mě těšily a řekly, že si uděláme svou vlastní televizi v garáži.

Někdy se médiím vyčítá, že usilují jen o moc, slávu a peníze...

To je možné. Já chci jenom přijít k lidem, protože věřím, že to je to, co chce ode mne Bůh. Já jsem jenom obyčejná sestřička. Každé čtyři, pět měsíců prosím o peníze, protože je potřebujeme. Řeknu Pánu: »Podívej se, je to tvůj vysílač a tvůj program.« A on pomůže. Potřebuji peníze a ony přijdou tak rychle, jak rychle jsou zase fuč.

Máte nějaký ohlas na své programy, např. od lidí, kteří díky vašim programům opět našli víru?

Každý den dostávám dopisy od lidí, kteří stáli daleko od církve a nyní opět našli cestu ke svátostem. Jednou mi napsal jeden muž, který se nezpovídal 60 let. V jiném případě mi napsala jedna žena, že je ateistka a že by ráda věřila, ale neví jak. Její číslo nebylo v seznamu, tak jsem jí napsala, že když chce věřit, je to již začátek jejího života z víry. Poprosila jsem ji, aby mi udělala jednu

laskavost: Aby šla do nejbližšího katolického kostela, že Bůh jí nic neudělá. Tam ať si na chvíli sedne a jednoduše řekne: »Pane, jsi-li zde, pomoz mi!« Po nějakém čase jsem dostala odpověď: »Šla jsem do kostela, protože jsi mě o to prosila. Viděla jsem u oltáře dvě osoby. Když jsem přišla blíž, poznala jsem, že je to mrtvý muž a žena, která se na mě podívala a řekla: „Podívej se, co jste udělali mému synovi!“ Hned nato zmizeli. Bylo mi jasné: To byl Ježíš a Maria. Padla jsem na kolena a šla jsem se vyzpovídat.« Takové dopisy jsou pro mne svědectvím, které říká: Přes všechno se to přece jen vyplatí. Bůh chce přicházet k lidem i skrze obrazovku. To platí i pro podzemní církve v Číně a pro zapomenuté kouty světa, kde žijí lidé, ke kterým by náš Pán rád našel cestu.

Myslíte někdy na to, že neděláte vlastně to, co máte?

Jsem si jista, že mě vede vůle Boží. Není to můj život. Mým povoláním je kontemplativní život v adoraci před Nejsvětější svátostí. Nevidím žádný rozdíl v tom, co dělám já, a v tom, co dělají sestry, které pracují v kostele, v kuchyni nebo na zahradě. Nestrávím v televizním studiu mnoho času. Máme 200 zaměstnanců a kouzelnou viceředitelku, která se o všechno postará.

Bohu díky!

Podle FELS 1/98

Poznámka:
Viz také článek Sestra Angelika ve Světle 42/94, str. 5.

Rekatolizace Ruska – hrdinský podnik

Slzy, které viděl v očích kolem sebe, mu daly za pravdu, když stál u oltáře 23. října 1994 v březovém háji na okraji Kalinkovichi. Před provizorním oltářem stála hrstka lidí, kteří ho toužebně očekávali. Protože zde, v trojúhelníku mezi Běloruskem, Ruskem a Ukrajinou, docela nedaleko smrtící zóny kolem Černobylu, potřebovali útěchu a naději. Byla to právě misijní neděle, když P. Efraim Bisaga proměňoval chléb a víno v Tělo a Krev Spasitele, protože Panna Maria jej poslala právě sem.

Byl to jeden sen takřka šedesátiletého cisterciáka, který jej posedl asi před rokem. Tu noc uviděl ve snu svého nedávno zemřelého spolubratra. »Jeď na Východ,« řekl mu tehdy, »udělej si trochu čas a zajeď tam!« Když se rozednilo, začal o tomto snu uvažovat v klidu daleko od vší reality. Kdo ještě dnes dá na sny? Ostatně P. Efraim je kněz, který je se svou srdeční chorobou před branami důchodu. Řád jej poslal do této farnosti severně od Vídně, protože v Rakousku je velký nedostatek kněží. Copak neopravil právě zase jeden kostel v naději, že to už je poslední?

Ale sen se zavrtal do hlavy jako červ a spojil se tam se jménem Maria, která prohlásila, že Rusko se obrátí, když jí vyhovíme a uchýlíme se do jejího širokého Srdce. Je ta její prosba adresována také jemu? Byl to sen o její lásce a o její prosbě.

Ani opat není tak docela proti, jak si P. Efraim nejdříve myslel. V Bělorusku byli cisterciáci od r. 1711 jako doma; Bělorusko, to by byl dobrý cíl. Možná, že by se podařilo tři staré kláštery, které bezbožecká doba proměnila na továrny, diskotéky a tělocvičny, opět proměnit na Boží domy!

»Nezapomeňte na svou povinnost!« řekla mu z ničeho nic jedna sestra, se kterou o svém snu nikdy nemluvil. »Jakou povinnost?« »Na vaše povolání odjet na Východ.« »Ale vždyť nemám vízum, abych tam mohl jet.« »Tak jeďte bez víza,« naléhá sestra, a tak 12. června 1994 odjíždí P. Efraim bez papírů, ale plný důvěry v Boha a v Mariin ochranný plášť do Pinsku, aby zjistil, zda kardinál Swiontek má o něj zájem. Má. Biskup, který jako mladý muž zachoval při dlouhém zajeť věrnost Bohu, potřebuje každou pomoc. A tak rozum ustupuje lásce. Nemocné mnichovo srdce se musí podrobit. A při zpáteční cestě se udivený pohraničník ptá, jak se knězi vůbec podařilo přijet bez víza...

Pomalé rozloučení s farou a milými lidmi; seznámení s novou nesnadnou řečí a novým životem. Ještě jeden šibeniční termín tři týdnů: v Ukrajině, nebezpečně blízko místa, kam P. Efraim míří, řadí cholera. A konečně poslední pozdrav svatostánku a: »Buď se mnou, kamkoliv půjdu!« Ahoj zamilované růžové zahradě, její vůni a nádehe.

Rozloučení se spolubratry v klášteře, poslední společná mše svatá, ještě jednou chórové hodinky se slavnostními hlasy mužů, k nimž František Bisaga chtěl patřit a mezi nimiž od mládí žil. Ale vstupem do řádu zemřel František světa a P. Efraim, kterým se stal, musí nyní uposlechnout volání.

Za ranních červánků ve starém rachotícím autě, naloženém bohoslužebnými rouchy, nádobami, jablky, chlebem, medem a svíčkami. Těžké rozloučení, ale »ty víš, že tě miluji,« řekl tehdy Petr. A proto je-

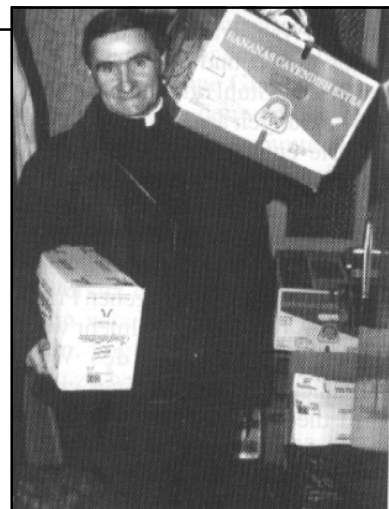
deme. Jen proto. Láska to poručila: Jeď na Východ.

Dva dni jízdy. Dva dni, aby se člověk ztišil, aby se vyzbrojil na to, co přijde. Dva dni, aby s P. Fabiánem, který mu má dělat společníka, rozmlouval a modlil se. To ještě oba nevěděli, že mladý mnich nebude moci žít dlouho blízko Černobylu. Nemoc štítné žlázy jej přinutí k rychlému návratu. Nemoci zde propukají jako oheň, který roznáší vítr, jak říká P. Efraim.

Celé tři měsíce den co den pendluje cisterciák mezi Mosyvo, kde byl kdysi jejich klášter a kde je nyní skladiště a taneční lokál, a mezi Kalinkovichi. Je to městečko s 50 tisíci obyvatel, kde sloužil první mši svatou. Měl zde šest katolíků, pro které slavil v soukromých domech eucharistii. Měl plán na stavbu kostela, který v duchu zasvětil Nejsvětější Trojici, několik míst na ubytování, která se všechna vyznačují tím, že je zde málo vody, málo proudu, málo tepla a žádné bezpečí.

Poslední zimu se mu už dařilo docela dobře. V kuchyni nebylo nikdy pod nulou. V tom, čemu říká koupelna, a v ložnici byl dokonce stupeň nad bodem mrazu. Ležel tu na posteli s matrací vyřazenou z jedné rakouské nemocnice, pod ovčí kožešinou nabalen angorským prádlem, kožešinou vestou, v beranici, botách a rukavicích jako živoucí mumie. Oblaka páry mu stoupala od úst jako grónskému badateli na Špicberkách. Uhnal si trochu revma při této běloruské expedici. Jenom revma, to přece jde...

Čeho si cení, je, že již v srpnu 1995 mohl získat dva dřevěné domky na jednom pozemku v centru města. Nikdo nechtěl ty zcela proti sobě stojící

domky koupit. Byly velice drahé a velice staré. Působí trochu smutným dojmem mezi vysokými stbami kolem, které vyhlížejí tak ničivě a bezútěšně, a mezi prkennými ploty zahrádek. Ale P. Efraim vidí v domku kostel, který ve svém nitru zasvětil už dávno Nejsvětější Trojici. A děkuje Bohu za to, že ušetřil v Rakousku peníze za jednu hospodyní. Tak se může z prkenného zahradního domku stát Boží svatyně. A tento dřevěný dům bude znamením naděje. Bůh bude konečně v Kalinkovichi bydlet v chýši, která příliš nevyniká nad betlémskou stáj. Přibyték jeho sluhu je docela blízko. Ale když zaduje vítr ze Sibíře a teploměr klesne pod minus třicet a když otec večer nemůže číst, protože mu knížka vypadává ze zkřehlých rukou, pak vzpomíná na onen sen, který jej zahnal na Východ. Někdy mu napadají také slova jiného spolubratra: Být knězem, to znamená pro některé z nás, že Bůh nás zkouší až do konce tak, že nakonec ani nevíme, jak se jmenujeme.

Ta zkouška začala.

Voršila Zöllarová

Maria, učitelka skryté a tiché oběti!
Pohled' na ni, téměř nestále v pozadí, spolupracující se svým Synem: ví, ale mlčí.

Josemaría Escrivá

DLUH KATOLICKÉHO TISKU

Ad LN 10. 1. 1998: Nejsm spokojen s tím, jak média referují o církvi. Rozhovor biskupa Malého nutí k zamyšlení. Většina čtenářů jistě podporuje jeho výzvu, aby se diskuse nezužovala jen na vztah státu k restitucím. Život a poslání církve je především v duchovních hodnotách, které se musejí hlásat, ať jsou vhod, či nikoli.

Jistě se nechceme vracet do doby, kdy byly na stánkách vyloženy tiskoviny s různými názvy, avšak se stejným obsahem. Dnes má každý možnost výběru. Bylo by však dobré zamyslet se i nad tzv. kontroverzními nebo fundamentalistickými časopisy, jak jsou někdy nazývány, zdali kritika v nich obsažená není rovněž oprávněná. Církev byla na II. vatikánském koncilu nazvána matkou a učitelkou. Matka, která by své děti jen chválila, nevytýkala jim jejich chyby, by je špatně připravila pro život. Několik čtenářů z řad odloučených bratří-evangeliků si „Světla“ a „Mezinárodního katolického reportu“ vysoce váží právě pro jejich nekompromisní názory.

Přála bych si, aby i katolické časopisy pro mladé byly náročnější. Naše mládež má velké ideály, je jen třeba ji pro ně nadchnout, nikoliv jejich nároky rozměňovat. V tomto směru má leckterý katolický tisk pro mladé co napravovat. A ještě něco: Má-li „progresivní“ teolog možnost svobodně šířit své názory ve sdělovacích prostředcích, a teolog jiného zaměření, tzv. „fundamentalista“, je umlčen a pranýřován, potom není něco v pořádku nejen s naší demokracií, ale ani s ekumenismem...

Z dopisu

Jany Urbánkové, Brno

Uveřejněno v LN 17. 1. 1998

Garabandal – varovný prst Boží (6)

Velký zázrak – jako Boží znamení

Právě oznámením tohoto zázraku probudila přesvatá Panna v mnoha lidech, především v nemocných, velké naděje. Ústy vizionářů oznámila, že při tomto velkém zázraku, který učiní její Syn Ježíš Kristus, přítomní nevěřící najdou víru a nemocní budou uzdraveni. Bude mezi nimi slepý Američan Joe Lomangino. První věc, kterou uvidí, bude právě ten velký zázrak. Bude to největší zázrak a poslední do konce časů, řekla vizionářům Panna Maria. Přesný čas zázraku byl svěřen jen Conchitě, zároveň jí bylo zakázáno o tom mluvit. Některé okolnosti prozradit mohla. Tak například řekla, že to bude ve čtvrtek ve 20,30, jako bylo první zjevení. Zázrak

bude trvat čtvrt hodiny a nikdo nebude pochybovat, že pochází od Boha. Stane se to u borovic (los pinos), bude jej vidět z vesnice a uvidí jej také ti, kteří budou na svahu okolních hor. Dojde k němu mezi 7. a 17. dnem v měsíci, současně církev zažije radostnou událost. Bude to v některém měsíci mezi únorem a červencem, a předtím napadne hodně sněhu. Kdosi k tomu poznamenal, že to bude na začátku jara. Conchita na to řekla, že sněžit může i v létě.

V září 1961 při extázi slyšeli okolostojící, jak šeptala: Jak je to krásné, jak je to krásné, přála bych si, aby to už bylo brzy. Proč ne? – Všichni, kteří zázrak uvidí, budou naplněni radostí a štěstím a nikdo nebude pochybovat, že pochází od Boha.

Ještě jednu předpověď prostřednictvím Conchity oznámila Naše Paní, a tato předpověď je pro nemocné pramenem naděje. – Ať ke dni zázraku jsou do Garabandalu dopravováni i těžce nemocní, kteří nejsou schopni cesty. Bůh jim dá sílu, aby mohli cestu překonat bez úhony. – Na námitku, že může přijít na silnicích k haváriím, když zázrak bude ohlášen jen osm dní předem a na silnicích bude jistě velký provoz, odpověděla: Panna Maria slíbila všem, kdo se v té době vydají na cestu do Garabandalu, zvláštní ochranu, když budou o ni prosit. Musí se modlit, aby je ona na cestě chránila. Také řekla, ať si lidé nedělají žádné starosti, jak se do vesničky dostanou, aby viděli zázrak. Důležité je, aby byli lidé vnitřně

Poselství Jana Pavla II. k VI. Dni nemocných – pokračování ze str. 5

ni naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené (Fil 3,21).

Na rozdíl od těch, kteří *nemají naději* (srov. 1 Sol 4, 13), věřící vědí, že doba utrpení představuje příležitost pro nový život, milost a zmrtvýchvstání. Vyjadřuje tuto svou jistotu vzhledem k terapeutické péči, kapacitě zařízení, doprovodu, ale i vzhledem k účasti na životě Kristově ve společenství modlitby a svátostí. Pečovat o nemocného a umírajícího, pomáhat člověku vnějšimu, který se rozkládá, aby se vnitřní člověk den ze dne obnovoval (srov. 2 Kor 4, 16), není to snad spolupráce na procesu zmrtvýchvstání, který Pán vnesl do lidských dějin velikonočním tajemstvím a který dojde svého naplnění na konci časů? Není to přítakání naděje (srov. 1 Pet 3, 15), která nám byla dána? V každé setřené slze je již zpráva o posledních časech, je to předzvěst konečné plnosti (srov. Zj 21,4; Iz 25,8).

Vědoma si toho všeho, ujímá se křesťanská společnost služby nemocným a podpory kvalitě života a spolupracuje při tom se všemi lidmi dobré vůle. Uskutečňuje toto své delikátní poslání ve službách člověku, ať už v uctivé konfrontaci se všemi silami, které představují různé morální náhledy, s faktickým stavem legislativy v daném prostředí, či v péči o rovnoměrné rozdělování zdravotnických kapacit, nebo v podpoře větší solidarity mezi bohatými a chudými národy (srov. Tertio milenio adv. 46).

Maria, Těšitelko zarmoucených, svěřuji ti ty, kteří trpí na těle a na duši, společně se zdravotními pracovníky, kteří se věnují službě nemocným.

K tobě, Panno loretánská, obracíme s důvěrou svůj pohled.

Tebe, živote, sladkosti a naděje naše, žádáme o milost, abychom mohli očekávat příchod třetího tisíciletí se stejnými pocity, jakými se zachvívalo tvé Srdece, když jsi očekávala narození svého Syna Ježíše.

Tvá ochrana ať nás osvobodí od pesimismu a dovolí nám, abychom mezi stíny naší doby viděli světlé paprsky Pánovy přítomnosti.

Tvé mateřské něžnosti svěřujeme slzy, vzdechy a naděje nemocných. Kéž na jejich rány sestoupí blahodárny balzám útěchy a naděje. Nechť se jejich bolest spojená s bolestí Ježíšovou promění v nástroj vykoupení.

Ať nás vede tvůj příklad, aby se naše existence stala ustavičnou chválou Boží lásky. Učiň nás vnitřně k potřebám druhých, pečlivými v přinášení pomoci těm, kteří trpí, schopnými být společníky osamělých a strůjci naděje tam, kde se odehrávají lidská dramata.

V každé etapě, ať už radostné, nebo smutné na naší pouti, *ukaz nám svého Syna Ježíše, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria. Amen.*

Jan Pavel II.

Dáno ve Vatikánu o slavnosti sv. Petra a Pavla 1997.

připraveni, aby byli v milosti posvěcující a aby jí důvěřovali, že v době zázraku jim pomůže, aby se dostali na místo. „Udělám všechno,“ řekla. „Joharé todo.“ Cestu do vesnice (už je hotová). Postarám se, aby byl zrušen zákaz vstupu do vesnice kněžím a řeholníkům (ten zákaz už byl odvolán), umožním dopravu těžce nemocným atd.

Jediná Conchita ví, v čem bude zázrak spočívat, ale nesmí to prozradit. – Bude to daleko velkolepější a přesvědčivější, než byl sluneční zázrak ve Fatimě, dodala. – Nebude žádná pochybnost o tom, že pochází od Boha. – Po zázraku zůstane u borovic trvalé znamení jako trvalý důkaz. Toto znamení bude viditelné, nehmotné, ale bude je možno fotografovat, nebude však možné se ho dotknout.

S obdivuhodnou jistotou a s klidem odpovídala Conchita na otázky někdy dotěrné, záhlubné, někdy dokonce provokační nebo podobající se křížovému výslechu. A přece toto děvče mělo jen základní vzdělání na malé venkovské škole. Téměř každodenní styk s nebeskou Matkou jí dal výchovu, kterou by jí nedalo žádné osobní nebo internátní vzdělání. A tato výchova vůbec nenarušila výchovu rodinnou ani osobní svobodu.

Den velkého zázraku v Garabandalu zůstává zatím neznámý. Prostě taková je Boží vůle. Proto je zbytečné po tom pátrat nebo se zbytečně o tom dohadovat. Kdyby to Bůh chtěl, dala by Panna Maria Conchitě pokyn, aby to oznámila.

Po tomto zázraku má dojít k obrácení Ruska, řekla Conchita v říjnu 1968.

(Pokračování v příštím čísle)

(Se svolením autora zpracováno podle „Garabandal, der Zeigefinger Gottes“ od Albrechta Webra; překlad P. Pavel Kajetán Sasínek OFMCap.)

Z Indie do Medjugorje

Mons. Dr. P. Arokiaswamy je arcibiskupem v indickém Thanjavuru. Letos v létě navštívil poprvé Medjugorje. Přinášíme text jeho kázání.

Mou vlastí je Indie. Jsem biskupem 26 let a knězem 51 let. Jednoho dne jsem pocítil touhu navštívit svatyně, kde se zjevila Panna Maria. Nejslavnějším takovým místem jsou Lurdy, kde jsem byl již čtyřikrát nebo pětkrát, podobně jako v milostné kapli zázračné medailky v Paříži nebo v portugalské Fatimě. V minulém roce jsem navštívil Montichiari a Tre fontane v Itálii. Zde se zjevila Panna Maria jako Mystická růže. Díky jednomu německému příteli mám letos tu čest navštívit svatyni Královny míru v Medjugorje. Jsem šťasten, že jsem zde mohl strávit několik dní na modlitbách. Je zde cítit silnou atmosféru víry a hluboké odevzdanosti nejsvětější Matce. Nazývají ji zde Gospou. Poselství z Medjugorje je stejné jako jinde: modlitba, pokání a změna života.

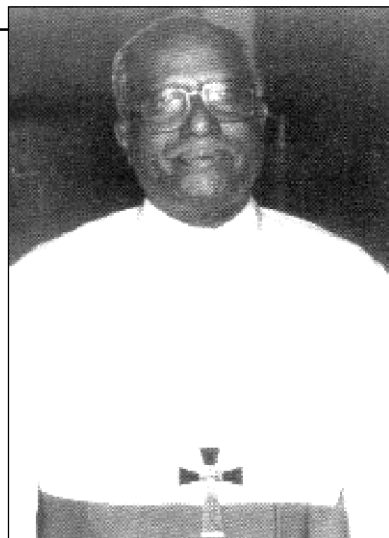
Obrovské množství lidí, kteří se zde zpovídají a obrací k Bohu, je velkým znamením naděje pro budoucnost církve. V minulém i v tomto století pronikl do církve racionalismus. Lidé tvrdili, že nic nadpřirozeného ani zázračného neexistuje. Všechno, co člověk pokládá ze zázrak, prý se dá vysvětlit přirozenou cestou a vědecky. Na tomto pozadí se zjevila Panna Maria v Lurdech a působila zde mnoho zázraků. Když se vědci pokoušeli najít přirozené vysvětlení těchto zázraků, udělala ještě větší zázraky. Bylo to jako výzva. Jako by chtěla říct: »A co řeknete nyní, a co nyní?...«

Nakonec se museli vědci vzdát. Tyto úžasné události není možno vysvětlit přirozeně. Je nutno připustit nadpřirozeno a zázraky. Bůh chtěl lidi opět přivést k sobě a vyvést je z jejich soběstačnosti. Vědecký pokrok

umožnil člověku vstoupit na měsíc. Člověk uctívá vědu a myslí si, že Boha nepotřebuje. Hledá své uspokojení v životě bezuzdné rozkoše, ale nachází v sobě jen prázdnotu, kterou nemůže zaplnit ani majetkem ani požitky. Pak pozná, že jej může uspokojit jen Bůh, který může zaplnit tuto prázdnotu, že Bůh přináší duši pravé uspokojení. V různých dobách posílá Pán svou Matku na různá místa, aby k sobě přitáhla lidstvo. Poselství je stále stejné:

Modlitba, důvěryplné obrácení k Bohu a změna života. To jsou hodnoty evangelia. Nemůžeme najít žádné jiné. Proto je základní výpověď všech mariánských zjevení stále stejná. V Medjugorje se uskutečnily na přímělu Panny Marie mnohé zázraky. Jednak fyzická uzdravení, jednak obrácení od hříšného života k opravdu křesťanskému způsobu života. Skutečnost, že sem proudí stále tak velký počet poutníků, je dokladem, že se zde dějí zázraky milosti. Jinak by už proud poutníků dávno ustal. Myslím, že to byl Chesterton, který řekl:

»Některé lidi můžeš dlouhý čas klamat. Můžeš mnoho lidí klamat po určitou dobu. Ale nikdy nemůžeš klamat všechny lidi a ustavičně.« Přiliv

Mons. Dr. P. Arokiaswamy

poutníků je stále větší a lidé se vracejí domů se srdcem plným pokoje. Já sám jsem přesvědčen o nadpřirozeném původu zdejších zjevení. Musíme však vyčkat na oficiální výrok církve. To může trvat i několik let. V Lurdech přišlo oficiální potvrzení až po padesáti letech. Medjugorje trvá teprve 16 let.

Církev potřebuje čas, ale nezakázala poutníkům, aby sem přicházeli. Naplňuje mne bolestí a smutkem postoj místního biskupa i jeho předchůdce. Papež soukromě vyzývá k návštěvě Medjugorje. To by nám pro tuto dobu mělo stačit. Dovolme Panně Marii, aby na nás působila a přetvářela nás podle obrazu svého Syna. Kéž nám pomůže, abychom žili podle hodnot evangelia v lásce, odpuštění a vzájemné pomoci, abychom tak byli Ježíšovými svědky mezi lidmi.

Z Leben 7/97 přeložil -ra-

Latina má budoucnost

Papež Jan Pavel II. věří v budoucnost latiny a sám jde příkladem vstříc. Při představení nového latinského slovníku ve Vatikáně pronesl projev v perfektní latině. Vyslovil politování, že tímto »královským jazykem« se hovoří stále méně. O to potřebnější je úsilí o udržení a rozvoj této řeči. Nový slovník má název Lexicon Recentis Latinatatis a obsahuje 23 tis. hesel pro nové pojmy. Podle Jana Pavla II. je to »pomník vzdělanosti a užitečný nástroj«. Poděkoval spolupracovníkům vatikánské nadace LATINITAS, kteří na slovníku pracovali 17 let.

-sks-

Alexandrina – utrpení a sláva (5)

4. Léta trýznivého mučení

Život v utrpení jako zadosti- učinění za hřích měl být nyní poznamenán působením temných sil. Počínaje rokem 1934 začaly na Alexandrinu útočit ohavné představy a hrozné, rouhačské posměšky, že ji Bůh opustil. V tomto životě mučivě bolestné prázdnoty se jí naléhavě vnucovala myšlenka na sebevraždu. Byla si vědoma, že duch satanův je především duchem vzpoury, odevzdala svou vůli zcela do rukou duchovního vůdce. Již nikdy ji nevzala zpět, i když ji to stálo hodně.

Kdykoli otec Pinho nemohl Alexandrinu navštívit, žádal ji, aby ho informovala o všem, co se jí přihodilo. Alexandrina mu 14. září 1934 píše:

Chcete vědět, co mi ta „černá tvář z pekla“ právě vtloukala do hlavy? Tady to máte: „Ať vám napíšu cokoli, bude to důvodem mého zavržení... a když ho nebudu poslouchat... stane se to nejhorší.“ To mě nutí k pláči.

Pán Ježíš se jí údajně zjevil o měsíc později, když ji viděl tak ztrápenou, a řekl:

Koho chceš poslouchat? Mne a svého duchovního vůdce – nebo ďábla?

Jeho slova Alexandrinu uklidnila, ale ďábel na to odpověděl útokem. Zuřil:

Exkomunikace! Tisíce vyloučení z církve, budeš-li pokračovat v psaní svému duchovnímu vůdci! Už teď hoříš v pekle! Obrát se, ty nešťastnice! Obrát se, ty ubohý chudáku! Je to má náklonnost a láska k tobě, která mě nutí, abych s tebou takto mluvil. Právě jdu od tvého Krista. Řekl mi, ať si tě vezmu, protože tě už nemůže zachránit...

Z toho tvého psaní byl nešťastný...

Ďábel ještě dodal, že její modlitby jsou na nic, že nemůže být spasena, že jí nikdo nedokáže pomoci, že bude zavržena.

Alexandrina vzpomíná: *Jedné měsíčné noci po modlitbách jsem cítila, jak už potřebuji spát, když tu najednou do mého pokojíku vstoupila velká temnota... Vnímala jsem černý stín. Skočil ke mně a řekl mi: „Přicházím jménem tvého Krista, abych tě odnesl do pekel – se vším, i s postelí.“ Líbala jsem kříž s ukřížovaným Kristem. Hlas pokračoval: „Ty líbáš tu mizernou věc!“ Pak mi poroučel dělat věci, které nemohu ani vyslovit... Jediné když jsem vzala svěcenou vodu, nechal mě v klidu.*

A pokračuje: *Někdy vidím prudké světlo. Dvakrát jsem viděla dvě velmi velké, doširoka otevřené oči. Upřeně na mě hleděly, ale rychle zmizely. V neděli jsem slyšela velmi sladký hlas. Říkal: „Má dcero, přicházím, abych ti řekl – nepiš nic z toho, co vidíš. Tvůj zrak tě klame. Necítíš snad, jak jsi slabá? Zarmucuješ mě tím. Je to tvůj Ježíš, kdo s tebou mluví, ne satan.“ Měla jsem podezření, a tak jsem začala líbat kříž. Hlas se rozzuřil a začal hromovat: „Jestli budeš zase psát, zničím tvoje tělo! Myslíš, že bych to nemohl udělat?“*

V dopise P. Pinhovi ze 14. února 1935 Alexandrina píše: *„Démon chtěl, abych dala pryč posvěcené předměty, které mám na sobě, a kříž, který držím v ruce. Řekl, že mi chce svěřit tajemství, ale nejdříve musím dát pryč věci, které nenávidí.“*

Po dlouhou dobu, když snášela nová utrpení, se zdálo, že ji

Pán Ježíš opustil, neboť již neslyšela jeho uklidňující hlas. Ďábel této příležitosti dokonale využil a zaséval do její duše semena nesmírných pochybností o hodnotě jejího utrpení. Snažil se ji přesvědčit, že bude zavržena, a opětovně se snažil ji přimět, aby spáchala sebevraždu. „Vzala jsem svěcenou vodu, jak jsem to dělala v podobných případech,“ řekla P. Pinhovi, „a dlouho a naléhavě jsem se modlila: „Ó můj Ježíši, nikdy, nikdy tě nechci urazit. Již předem si dávám pevné předsevzetí, že nechci vyslovit ani učinit nic, co by tě mohlo urazit.““

Pokračovala:

Jsou dny, kdy mi ďábel dává pocítit takovou vyčerpanost a vnuká mi do mysli tolik hříšných návrhů a pochybností, že kdyby nebylo Boží dobroty, už by mne získal... Sváděl a pokoušel mě takovou měrou, až jsem některé dny měla pocit, že mne chce pohltnout samo peklo. Naléhá na mě, abych se zabila. Říká, že mi dá prostředky, abych to udělala, že mě to nebude nic stát. Přesvědčuje mě, že zde trpím bez odměny, že Pán Ježíš mě vůbec nemiluje, že můj duchovní vůdce mi nevěří ani slovo z toho, co mu píšu, že to, co v sobě cítím, když ke mně hovoří Pán Ježíš, je způsobeno počasím nebo mou nemocí.

Často, když přitiskla kříž ke rtům, ďábel se jí vysmíval výhrůžným hlasem. Jednou se rozzuřil:

Kdyby ten podvodník, kterého držíš v ruce, nestál v cestě, šlápl bych ti na krk. Tvoje tělo bych rozdrtil na kaši. Ale uvidíš, že tohle ti udělá on sám. Pak budeš toužit přijít za mnou. Ale já už tě nepřijmu – díky tě pověřené věci... Už se jí nebojím, ale nenávidím ji!

Statečnost a odvaha Alexandriny byla opakovaně zkouše-

na až do krajnosti. 2. února 1935 mluvila o vidění „rudých stvoření, která nevím, jak bych popsala“ a pokračovala: „Běda; kdybych tak měla kněze, který by mi otevřel srdce k... Jak se jen vyhnout takové úzkosti? Pláču, ale to jsou slzy odevzdání do svaté vůle Boží.“

Po celou tuto dobu pokračovalo její fyzické utrpení a extáze byly stále častější a hlubší. Na svátek Nejsvětější Trojice roku 1936 prodělala první mystickou smrt – záchvat nejstrašnější agónie. Otec Mateus byl nyní přesvědčen o pravosti její mystiky, a protože se její stav stále zhoršoval, souhlasil, že jí bude nosit svaté přijímání každých den.

Pán Ježíš v této době pověřil Alexandrinu šířením poselství Panny Marie Fatimské. Po svatém přijímání jí jednoho rána řekl: „Pro lásku, kterou máš k mé blahoslavené Matce, řekni svému duchovnímu vůdci, že jako jsem Markétu Marii (sv. Markétu Marii Alacoque) žádal o úctu k mému Božskému Srdci, tak žádám tebe, abys vybízela k zasvěcení světa Neposkvrněnému Srdci mé Matky.“ Od onoho dne se Alexandrina nabídl jako oběť za dosažení tohoto výslovného přání Ježíšova.

V září 1936 P. Pinho doručil kardinálovi Pacellimu (pozdějšímu papeži Piu XII.) v Římě Alexandrininu žádost o zasvěcení světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. P. Pinho byl silně ovlivněn údajnými Ježíšovými slovy k nemocné ženě:

Ukážu ti, jak zasvěcení světa Matce člověka proběhne. Nejprve bude provedeno Svátým otcem v Římě a pak kněží-

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXVI.

Wilhelm Hünermann

mi ve všech kostelích. Jestli se svět obrátí, Ona bude kralovat a skrze Ni bude dosaženo vítězství.

Následujícího roku a opět v roce 1939 poslal Svatý stolec věhlasného teologa P. Paula Duraoa, aby Alexandrinu prozkoumal a podrobně ji vyslechl ohledně její mystiky a jejích poselství.

5. května 1938 píše Alexandrina P. Pinhovi, který dával duchovní cvičení svatého Ignáce portugalským biskupům, shromážděným ve Fatimě: „*Ježíš mi řekl: „Dávám ti poklady svého Srdce přetékejícího láskou; rozděluj je světu.“*“ A Alexandrina dodává: „*Nabízím a obětuji všechno pro úspěšný výsledek duchovních cvičení biskupů. Pomáhám jim utrpením svého těla i duše, kterého je tolik.*“

Je významné, že na konci duchovních cvičení se portugalscí biskupové na výzvu otce Pinha obrátili na Svatého otce těmito slovy: „*Pokorně klečce u nohou Vaší Svatosti, Vás naléhavě prosíme, abyste zasvětil celý svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, jakmile bude podle Vašeho úsudku vhodný okamžik, aby tak byl svět jejím prostřednictvím osvobozen od nebezpečí, která mu hrozí ze všech stran.*“

Alexandrinu tato petice portugalských biskupů nesmírně potěšila, ale krátce nato jí Pán Ježíš řekl: „*Na znamení, že je má vůle, aby byl svět zasvěcen Neposkvrněnému Srdci mé Matky, způsobím, že budeš prožívat utrpení mého umučení, dokud se Svatý otec nerozhodne toto zasvěcení uskutečnit.*“ Tato slova byla pro Alexandrinu nesrozumitelná, ale objasnila se o několik týdnů později strašlivou událostí, popsanou v následující kapitole.

Pokračování příště

Kohorta Boží

Martin ve své poustevně, obklopené lesy, nezůstal dlouho sám. Když jednou na břehu řeky Clain hledal bylinky, vystoupil z křoví mladý muž a řekl:

„Mohu ti pomoci, otče?“

„Proč ne?“ usmál se poustevník. „Ale snad mi napřed řekneš, co tě přivádí do mé samoty.“

„Jmenuji se Felix, jsem syn obchodníka s látkami v Pictaviu a přicházím k tobě, protože velice toužím po tom, abych mohl společně s tebou sloužit Bohu v tichu lesů.“

Martin si pozorně prohlížel mladíka, který mohl mít kolem sedmnácti let. Jeho oděv prozrazoval syna bohatých rodičů, jeho upřímný pohled svědčil o bystrosti ducha a nezkalené čistotě srdce.

„Víš, oč žádáš?“ ptal se Martin. „Můj život je drsný, moje lůžko je tvrdé a má strava se moc nehodí pro zhýčkaného chlapce z města. Jestli hledáš pohodlný život, milou idylku pod vlídnou zelení listí, tak se otoč a zapomeň, že jsi mě potkal!“

„Hledám život ve zbožnosti a přísné kajicnosti,“ s největší vážností odpověděl chlapec.

„To se lehkou řečí říkáš, ale těžko udělá, můj synu,“ vzdychl mnich. „Bojím se, že se ti brzy bude stýskat po otcově domě, po bohatém stole a měkkém loži, po zábavách města.“

„To všechno jsem s lehkým srdcem opustil. Radosti světa už mě nelákají, jsou jako zvětralé, odstáté víno, po kterém je hlava těžká a srdce pusté. Hledám jen ticho Boží a život, ve kterém má duše najde mír. Z hlomozu světa jsem zmatený a nemocný.“

Martin si zamyšleně měřil mládence, který k němu vzhlížel pohledem plným posvátné touhy. Bylo mu, jako by před

ním stálo jeho vlastní mládí. Když byl tak starý jako Felix, sloužil ve vojenské škole v Miláně a ve všem tom hlučném hemžení i jeho duše toužila po Božím tichu.

„Zkusím to s tebou,“ řekl nakonec. „Když obstojíš ve zkoušce, budeš mi milým společníkem, když ne...“

„Když ne, pošli mě zas domů, a já bez jediného slova námitky půjdu!“ řekl Felix a začervenal se.

„Dobrá, tak pojď a pomoz mi hledat bylinky!“

Tak se Felix stal prvním učedníkem poustevníka. S Martinovou pomocí si i on zbudoval chýši z hrubých prken, stejně jako on spával na lůžku z listí a kapradí, sdílel jeho skrovné jídlo z plodů lesa a společně s mistrem chválil Boha.

Když ranní světlo proniklo korunami stromů, připravil oltář a sloužil knězi při svaté oběti. Zbožně naslouchal, když Martin mluvil o ideálu mnišského života, o zřeknutí se statků a radostí tohoto světa, o chudobě, čistotě a poslušnosti, oněch nádherných ctnostech, které vedou k nejušlechtlejšímu mnišství a k pravé a radostné svobodě dětí Božích.

Jejich způsobem života bylo evangelium, které kdysi Pán hlásal na hoře u jezera, nevlastnili nic, a přesto měli hojnost všeho, po čem touží srdce milující Boha. Byli osamělí, daleko od lidí, a přesto v bezpečí v lásce Vykupitele.

Jejich život byl tvrdý, zvláště když přišla zima a prudký víchrlomcoval lesy u Clainu. Často bylo jejich lůžko ráno zasněžené a ojiněné, voda ve džbánu zamrzlá a bylo obtížné vyhrabat pod ledovým příkrovem aspoň to nejnútnejší k utišení hlady. Ale jejich statečná srdce

odolávala nepřízni počasí a radost v Pánu zahřívávala i nejstudenější den.

Pokud mladého novice skutečně přepadla jistá sklíčenost, napomínal sám sebe, utěšoval a napřimoval ho příklad jeho mistra, jeho síla a nezdolnost. Když konečně přišlo jaro a zmrzlá země roztála, řekl Martin svému učedníkovi:

„Zima je za námi! Byla to doba tvé velké zkoušky, obstál jsi a můžeš u mne zůstat, jak dlouho budeš chtít.“

„Děkuji ti, otče!“ volal Felix, zářící radostí. „Nikde nenajdu takové štěstí jako ve své chudé poustevně.“

Brzy se k nim připojili další druhové nejrůznějšího původu. Přišli propuštění legionáři, řemeslníci, studenti, rolníci, kupci, diakoni i kněží, vystavěli si chýše na břehu Clainu, nehledajíce nic než život v pokoře, chudobě a pokání. Ne všichni však vytrvali. Kdo jen utekl před tvrdou každodenní robotou a očekával v samotě lesů tichý, bezstarostný život, vrátil se brzy zpátky do světa. Martin vyžadoval statečná a vytrvalá srdce, pro váhavé a malomyslné tu nebylo místa. Mnohý z těch, kdo přišli s dobrou vůlí, zklamaně odešel, ale většinou přes všechny nesnáze vytrvali a snažili se být dobrými mnichy.

Nebylo to pro Martina snadné vést společenství, které se stále rozrůstalo. Často putoval do Poitiers k biskupu Hilariovi.

„Hledal jsem samotou,“ stěžoval si vrchnímu pastýři. „Ale teď má duše nese břemeno mnohých a nachází už tak zřídka svaté ticho, po kterém jsem toužil.“

„Je to Boží vůle, abys vedl své bratry, tak jako otec své děti,“ odpověděl Hilarius. „Když jsem ještě byl v Orientě, poznal jsem mnoho klášterů, Božích pevností pravé víry, práce a modlitby, vědy a zbožnosti, lásky k Bohu a bližnímu, útočiště všech utlačovaných. Zdá se mi, že bys měl následovat jejich

Pokračování na str. 12

Křestní slavnost v Sixtinské kapli

O slavnosti Křtu Páně 11. ledna 1998 udělil Svätý otec svätost křtu 10 hochům a devíti děvčatům z Itálie, Brazílie, Mexika a Polska. Výběrem novokřtěnců z různých krajů byla zdůrazněna všeobecnost výzvy ke katolické víře.

V homilii Jan Pavel II. řekl:

Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení (Lk 3,22). Těmito slovy Otec představuje lidem svého Syna a světuje mu poslání Mesiáše – zsvěceného Bohu. O Vánocích jsme s úžasem a vnitřní radostí rozjímali o tom, jak se *projevila Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem (Tt 2, 11)*, dobrota, která přijala podobu Jezulátka, Božího Syna narozeného z Panny Marie působením Ducha svätého. A pak jsme přišli, abychom odhalili, jak se Kristus poprvé zjevuje jako *pravé světlo, které osvěcuje každého člověka (Jan 1,9)* a které zazářilo o sväté noci nejprve pastýřům a pak mudrcům, kteří byli prvotinou národů povoláných k víře a kteří šli za světlem hvěz-

dy, kterou objevili na nebi, a došli tak do Betléma, aby se poklonili Dítěti.

V Jordánu se spolu s Kristem zjevila poprvé i trinitární Boží přirozenost: Ježíše označuje Otec za svého milovaného Syna a Duch svätý sestupuje a setrvává nad ním. Mám dnes potěšení posloužit svätostí křtu 10 chlapečkům a 9 děvčátkům, pocházejícím z Itálie, Brazílie, Mexika a Polska.

Křest je branou, kterou vstupujeme do Ducha svätého. V něm je člověk posvěcen Otcem v Duchu svätém k obrazu Kristovu a stává se novým člověkem a údem církve, jeho mystického Těla. Křest je *koupelí znovuzrození a obnovení Duchem svätým (Tt 3,5)*, zrozením z vody a Ducha svätého, bez kterého *nikdo nemůže vstoupit do Božího království (Jan 3,5)*.

Podle sv. Řehoře Naziánského je křest *nejkrásnějším a nejobdivuhodnějším Božím darem... Nazýváme ho... darem, protože je dán těm, kteří nic nepřinášejí; milostí, protože je udělován také*

hříšným; křtem, protože hřích je zde smyt vodou; pomazáním, protože pomazává ke svätosti a královské důstojnosti; osvícením, protože je oslňujícím světlem; šatem, protože přikrývá naši hanbu; koupelí, protože obmývá; pečetí, protože chrání a je znamením příslušnosti k Bohu (Rozmluvy 40,3-4).

Dívám se se zalíbením na tyto děti, které dnes obdrží svätost křtu zde v Sixtinské kapli. Jejich příslušnost ke křesťanským společenstvím různých národů ozřejmuje všeobecnost povolání k víře. Oni jsou, jak říká sv. Augustin, *novým pokolením církve, milostí Otce, plodem Matky, zbožným pouštěm, novým rojem, květem našeho srdce... mojí radostí a korunou (Promluvy VIII 1,4).*

Dnešní slavnost nás všechny zve, abychom se zamysleli nad závazky, které jsme přijali ve křtu, abychom obnovili své rozhodnutí držet vždy rozžatou lampu víry, abychom se stávali stále více milovanými dětmi nebeského Otce. Obracím se zvláště

k vám, drazí rodiče: tím, že budete udržovat své křesťanské společenství ve spolupráci s kmotry a kmotrami, budete vychovávat své děti ve víře a povedete je cestou k plnosti křesťanské zralosti. Kéž vás stále doprovází svätá Rodina nazaretská.

Obraťme se s prosbou k Duchu svätému, kterému je zsvěcen tento rok přípravy na Velké jubileum. Jako sestoupil na Ježíše v řece Jordánu, ať sestoupí na každé z těchto dětí a vede je svým světlem, svou silou, aby znovu prožili úseky Kristova života.

Svěřme tyto děti a jejich rodiny Panně Marii, Stánku Ducha svätého. Necht' jsou schopni slyšet a následovat Boží slovo; živeni eucharistickým Chlebem ať dokážou milovat Boha i bližního, jak nás to učil božský Mistr, a stanou se tak dědici nebeského království.

L'Osservatore Romano
12/13. 1. 1998

SVATÝ MARTIN – pokračování ze str. 11

příkladu a i z kláštera na Clainu udělat Boží hrad, kde všechny obyvatele spojuje bratrská láska, sväté úsilí o ctnosti, svědomitá práce a pevný řád.“

„Řekni mi, otče, podle jakého pravidla máme žít,“ prosil Martin. – „Vaším pravidlem ať je radostná zvěst našeho Pána a zachování evangelijních rad! Ale ještě něco mám na srdci. Našemu lidu chybějí dobří pastýři, hlavně na venkově. Tolik lidí ještě žije v noci chmurného pohanství. Klášter Locociacum má být majákem projasňujícím jejich temnotu. Ty a tvoji mniši máte být otci opuštěných, jejich těšitelé a pomocníci ve všech trampotách a apoštoly spásy. Pasterem jenom své vlastní duše, ale i ovce Boží, které hynou v pustině bludu a v trní svých bolestí! Hlásej-

te evangelium našeho Pána a skutky milosrdenství získávejte srdce lidí!“

„Nebude vnější činnost narušovat klášterní život, samotou s Bohem?“ váhavě se ptal Martin. „Dá se spojit mnišství a apoštolát?“

„Jistěže ano,“ odpověděl biskup. „Čím horlivěji konáte skutky tělesného i duchovního milosrdenství, tím víc lásky přijímáte, a milost, kterou zprostředkujete, se bude vracet do vašich vlastních duší. Naše doba potřebuje nejen kajícíky a muže modlitby, ale i apoštoly, hlasatele Božího slova a posly lásky; protože naše dny jsou zlé. Pohanství znovu zvedá hlavu, od té doby, co po smrti svého bratrance Konstantia vládne v říši princ Julian. Jakmile začal no-

sit purpur, odhodil masku a veřejně se přiznává k víře v bohy. Temply znovu otvírají své brány a na korouhvích legií je místo znamení vykoupení obraz boha slunce Helia.“

„Pronásleduje Julian křesťany?“

„Na to je příliš chytrý, aby vytvářel mučedníky, ale zbraně, kterými bojuje proti našemu svätému náboženství, jsou nebezpečnější než kolo a katova sekera. Zakazuje křesťanům stavět školy, vylučuje je z veřejných úřadů a všude se snaží potlačit jejich vliv.“

„Ale přece nechal biskupy vyhnané kvůli víře vrátit se domů, dokonce i Athanasius se směl vrátit do Alexandrie.“

„Ale v tom vidí jen prostředek boje proti „Galilejci“, jak pohrdlivě nazývá našeho Pána. Snaží se zničit církve pomocí

sporu katolíkům a ariánům. Ví Bůh, že přišel čas, kdy vyznavači pravé víry musí utvořit svätou armádu k boji proti moci temnoty, a kdo by měl být povolánější, aby bojoval pod Božím praporem, než kněží a mniši!“

„Máš pravdu, otče,“ odpověděl Martin, „udělám, co mi radíš.“

S posvátnou horlivostí se dal do díla. Vytvořil pro mnichy v Ligugé pevný řád, každé hodině určil náplň, rozdělil denní dílo na práci a modlitbu. Se svými syny klučil les, zakládal pole, louky a zahrady, jejichž výnos zajišťoval potřeby kláštera. Každému z bratří vykázal činnost odpovídající jeho vzdělání a schopnostem. V dílnách pracovali kováři, tesaři, ševci, krejčí, pekaři, pletači rohoží, košíkáři, tkalci, barvíři a koželuhové.

Pokračování příště

Jan Pavel II. k diplomatickým zástupcům celého světa

V současné době udržuje Vatikán diplomatické styky se 166 státy světa. Patří k nim i Řád svrchované armády na Maltě. K tomu přistupují ještě dvě speciální mise se zvláštním posláním: v Ruské federaci a v úřadu Organizace pro osvobození Palestiny. V roce 1997 přibily tři státy, s nimiž navázal Vatikán diplomatické styky: Libye, Guayana a Angola.

Tradičně každý rok se počátkem ledna schází Svatý otec se zástupci diplomatického sboru, aby jim tlumočil své novoroční blahopřání. Letos se toto setkání uskutečnilo 10. ledna v Královském sále. Jménem všech přítomných diplomatů blahopřál Svatému otci M. Aztebina-Te-Bombo, vyslanec Demokratické republiky Kongo.

Ve své promluvě věnoval papež pozornost nejprve těm místům světa, kde jsou alespoň

náznaky zlepšující se situace a jsou vyhlídky na pozitivní úpravu vztahů ke Svatému stolci. Pozitivně ocenil Jan Pavel II. vývoj ve východní a střední Evropě, kde se krok za krokem odstraňují následky totalitarismu. Povzbudil mezinárodní společenství k dalšímu úsilí o urovnání poměrů v Bosně a Hercegovině. Vyzval k odvážnému překonávání překážek dorozumění v Severním Irsku a v Mexiku v provincii Chiapas. Vyslovil potěšení nad

svou nadcházející návštěvou na Kubě. V Asii jej těší rozhovory mezi oběma korejskými státy, náznaky možné normalizace ve vztazích Číny a Svatého stolce, zájem Mongolska o bližší kontakty se Svatým stolcem. Velké uspokojení vyjádřil papež nad dohodou o zákazu nášlapných min, uzavřenou v Ottawě.

K »horkým místům« počítá papež Alžír, Sudán, kde jsou křesťané předmětem těžké diskriminace, Střední východ, který těžce hledá cestu k míru, Irák, kde v důsledku izolace trpí prostý lid. Za velmi bolestný pokládá Jan Pavel II. osud Kurdů. Nikoho by rovněž neměly nechat klidným poměry ve střední Africe.

Celkově pak papež je znepokojen skutečností, že současný člověk je vystaven působením ideologií, které mu sugerují, že je pánem všeho a může o všem sám libovolně rozhodovat. Jedná se o ideologie a nátlakové skupiny, které vnucují všem své koncepce a svůj způsob chování. Zdůraznil pak naprostou nezbytnost zachovat věrnost nepsanému zákonu lidského svědomí.

»Kéž všemohoucí Bůh pomůže jednomu každému z nás, abychom vykročili na nové cesty, kde se lidé setkávají a krácejí společně! To je moje modlitba, kterou přednáším denně Bohu za celé lidstvo, aby bylo stále více hodno svého jména.«

L'Osserv. Rom. 11. 1. 1998

Fatimský den u sv. Jakuba v Praze

Chrám svatého Jakuba na Starém Městě Pražském je znám především svou skvostnou barokní výzdobou a pravidelnými vynikajícími produkcemi duchovní hudby. Ale v posledních letech zde každého 13. v měsíci najdete v podvečer společenství, které nepřichází za uměleckými zážitky. Kdo sem zavítal 13. ledna v podvečer, našel zde zcela zaplněný chrám, jak se modlí před vystavenou Nejsvětější svátostí modlitbu sv. růžence.

13. května 1994 se tu konal fatimský den poprvé. Kolínský arcibiskup kardinál Meisner tehdy přivezl svatojakubskému

chrámu jako dar sochu Panny Marie Fatimské a modlil se zde s nevelkým hloučkem věřících. Od té doby se fatimské dny v minoritské bazilice konají každého třináctého v měsíci a Panna Maria přitahuje k sobě stále větší počet věrných ctitelů.

Tak tomu bylo i o prvním fatimském dnu roku 1998, na který opět zavítal kardinál Meisner. Při latinsky slavené mši svaté pronesl kolínský arcibiskup překrásnou mariánskou homilii, jejíž plné znění přineseme na stránkách Světla. Po skončené mši svaté byla opět vystavena Nejsvětější svátost, která se vydala na eucharistický průvod

prostorami svatojakubského chrámu. Po svátostném požehnaní se uskutečnil další průvod, při kterém německý host spolu s věřícími vyprovodil sochu Panny Marie Fatimské do kaple sv. Anny, kde bude čekat na další fatimský den. Téměř tříhodinovou pobožnost pak zakončila modlitba Anděl Páně a fatimská hymna. Podobně jako při mariánských večeradlech s Donem Gobbim nebo otcem Pojavnikem ve strahovské bazilice ukázala pražská církev také zde svou druhou tvář: tvář hluboké víry, upřímné a vroucí zbožnosti která patří k samé podstatě víry.

Praha mohla barbarsky strhnout mariánský sloup, ale nedosáhne na pomníky hluboce za-

kořeněné mariánské úcty v srdcích Pražanů věrných církvi a pravé víře...

Tentokrát bylo pro účastníky fatimského dne velkým povzbuzením, že se mohli při tradiční pobožnosti opět **shromáždit kolem biskupa**, neboť, jak připomněl P. Prachař OFM, *kde je biskup, tam je církev*. Kolínský arcibiskup kardinál Meisner na to odpověděl, že nejen biskup přichází, *aby posílil víru svých bratří*, ale uplatnil se také opačný vliv: zbožnost, hojný počet a horlivost pražských věřících **posílila víru německého biskupa**, a proto cítí potřebu brzy opět mezi Pražany zavítat.

-/š-

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

10. Bůh ve svém vnitřním životě „je láska“ (36), láska podstatná, společná třem božským osobám: osobní láska je Duch svatý jako Duch Otce a Syna. Proto on „zpytuje Boží hlubiny“ (37) jako láska – nestvořený dar. Můžeme říci, že v Duchu svatém se vnitřní život trojjediného Boha celý stává darem, vzájemnou láskou mezi božskými osobami a že skrze Ducha svatého „existuje“ Bůh jako dar (na způsob daru). Duch svatý je osobní výraz tohoto darování se, tohoto „bytí láskou“ (38). On je Osoba – Láska. Je Osoba – Dar. Zde máme nevyzpytatelné bohatství skutečnosti a nevyslovné prohloubení pojmu „osoby“ v Bohu, které nám dává poznat jenom zjevení.

Současně Duch svatý, nako-
lik je v božství soupodstatný

s Otcem a Synem, je Láska a Dar (dar nestvořený), z kterého je odvozen jako z pramene (fons vivus) každý dar tvorům (dar stvořený): darování existence všem věcem prostřednictvím stvoření, darování milosti lidem prostřednictvím celé ekonomie spásy. Jak píše apoštol Pavel: „Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (39).

3. SPÁSONOSNÉ SEBEDAROVÁNÍ BOHA V DUCHU SVATÉM

11. Kristova řeč na rozloučenou při poslední večeři má zvláštní vztah k tomuto „darování“ a „sebedarování“ Ducha svatého. V Janově evangeliu se odhaluje jakoby nejhlubší „logika“ tajemství spásy, obsaže-

ného v plánu Boha, totiž rozšíření nevýslovného společenství Otce, Syna a Ducha svatého. Tato božská „logika“ vede od tajemství Nejsvětější Trojice k tajemství vykoupení světa v Ježíši Kristu. Vykoupení uskutečněné Synem v rozměrech pozemských dějin člověka – uskutečněné při jeho „odchodu“ prostřednictvím kříže a zmrtvýchvstání – je současně v celé spásonosné moci předáno Duchu, tomu, který „z mého vezme“ (40). Slova Janova textu ukazují, že podle Božího plánu je Kristův „odchod“ nezbytnou podmínkou „seslání“ a příchodu Ducha svatého, ale říkají také, že tehdy začíná nové spásonosné darování Boha v Duchu svatém.

12. Je to nový začátek, vzhledem k prvnímu, původnímu začátku spásonosného Božího sebedarování, které je totožné se

samotným tajemstvím stvoření. Pohledme, co čteme hned v prvních slovech knihy Genesis: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi... a Boží duch (ruah Elohim) vanul nad vodami“ (41). Toto biblické pojetí stvoření nese v sobě nejen vyvolání samotného bytí kosmu k existenci čili darování existence, ale také přítomnost Božího Ducha ve stvoření neboli začátek Božího spásonosného darování sebe věcem, které Bůh tvoří. To platí především o člověku, který byl stvořen jako Boží obraz a Bohu podobný: „Učiňme člověka jako náš obraz, po-

JAN PAVEL II. NA SVĚ 81. ZAHRAČNÍ PASTORAČNÍ CESTĚ NA KUBĚ

*Papežské pódium
na náměstí Revoluce*

Na svou 81. zahraniční pastorační cestu na Kubu odletěl Jan Pavel II. letadlem italských aerolinií Alitalia typu MD-11. Letadlo nese jméno »Giacomo Puccini«. Vzdálenost 7768 km překonalo letadlo za 12 hodin letu nad Itálií, Francií, Španělskem, Azorami, Spojenými Státy a Bermudami. Během letu uspořádal papež tiskovou konferenci, při které osvědčil neobyčejnou svěžest a pohotovost. Řekl mimo jiné, že papežské apoštolské cesty neslouží ani k podpoře ani k odstranění režimů nebo vlád. Na otázku, zda nepřinese jeho návštěva na Kubě podobné ovoce jako jeho první návštěva v Polsku, papež řekl: »Kdo se dožije, ten uvidí!«

Podle statistických údajů Svatého stolce má Kuba 110 861 km², na kterých žije 11 020 000 obyvatel. Z toho 4 800 000 jsou katolíci (43,6%). Je zde 10 diecézí, 253 farností, 434 pastoračních center, 14 biskupů, 288 kněží, 496 řeholních osob a 86 seminaristů. Na Kubě spravuje církev 10 sociálních a charitativních středisek, 7 domů pro staré občany a 2 střediska pro zvláštní výchovu.

-vis-

Ženská katolická komunita MILES JESU zve všechny mladé ženy (18-35) na duchovní cvičení na pomoc k rozpoznávání duchovního povolání.

Kdy: 20. – 22. 2. 1998. Kde: Brno, Veverří 15 (budova Petrinum). Cena: ubytování + strava 400 Kč (pro studentky možná sleva). Písemné přihlášky do 13. února na adresu: **MILES JESU, P.O. BOX 292, 602 00 Brno, tel. 05/41 24 79 88.**

Plán dalších exercicií MILES JESU pro ženy (18-35) na rok 1998 :

24. 4. – 26. 4. 1998 ● 12. 6. – 14. 6. 1998
11. 9. – 13. 9. 1998 ● 27. 11. – 29. 11. 1998

Přihlášky na adresu:

**MILES JESU, P.O. BOX 292,
602 00 Brno; tel.: 05/41 24 79 88**

PŘEDNÁŠKA KOLEGIA KATOLICKÝCH LÉKAŘŮ

V pátek 13. 2. 1998 se uskuteční přednáška Kolegia katolických lékařů v Brně, hovoří prof. MUDr. Augustin Svoboda, CSc., na téma:

**JOHANN GREGOR MENDEL –
KNĚZ A ZAKLADATEL GENETIKY.**

Přednáška se koná v Centru dětských odborných zdravotnických zařízení (bílá poliklinika), Žerotínovo náměstí 4/6 a začíná v 17.00 hodin.

dle naší podoby“ (42). „Učínme“: Můžeme mít za to, že množné číslo, které zde Stvořitel o sobě užívá, naznačuje již jistým způsobem trojiční tajemství, přítomnost Nejsvětější Trojice v díle stvoření člověka? Křesťanský čtenář, který už zná zjevení tohoto tajemství, může objevit jeho odraz i v těchto slovech. V každém případě souvislost knihy Genesis nám dovolu- je vidět ve stvoření člověka prvopočátek Božího spásonosného sebedarování v té míře, v jaké Bůh udělil člověku, aby byl jeho „obrazem“ a byl mu „podobný“.

13. Zdá se tedy, že i Ježíšova slova z řeči na rozloučenou se musí číst ve vztahu k onomu „počátku“, tak vzdálenému, ale základnímu, který známe z Genesis: „Jestliže totiž neodejdu, Utěšitel k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám.“ Tím, že Kristus uvádí svůj „od-

chod“ jako podmínku Utěšitelova „příchodu“, spojuje nový začátek Božího spásonosného sebedarování v Duchu svatém s tajemstvím vykoupení.

Toto je nový začátek především proto, že mezi první začátek a celé dějiny člověka – počínaje prvním pádem – se vložil hřích, který je v rozporu s přítomností Božího Ducha ve stvoření a je především v rozporu se spásonosným sebedarováním Boha člověku. Svátý Pavel píše, že k vůli hříchu „tvorstvo bylo podrobena nicotnosti... celým tvorstvem jde jeden jediný vzdech a všechno tvorstvo svírá bolest až doposud“ a že „nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví“ (43).

14. Proto říká Ježíš Kristus ve večeradle: „Odejdu-li, pošlu ho k vám.“ (44) Kristův „odchod“ prostřednictvím kříže má

výkupnou moc – a to znamená také novou přítomnost Božího Ducha ve stvoření, nový začátek sebedarování Boha člověku v Duchu svatém. „A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svatého Syna a ten volá: „Abba! Otče!“ píše apoštol Pavel v listě Galatanům (45). Duch svatý je Duch Otce, jak svědčí slova z řeči na rozloučenou ve večeradle. On je současně Duch Syna: Je to Duch Ježíše Krista, jak budou svědčit apoštolové a zvláště Pavel z Tarsu (46): Ssláním tohoto Ducha „do našich srdcí“ se začíná plnit to, nač i „tvorstvo nedočkavě čeká“, jak čteme v listě Římanům. Duch svatý přichází za cenu Kristova „odchodu“. Jestliže tento odchod vyvolal smutek u apoštolů (47), a ten měl vyvrcholit při umučení a smrti o Velkém pátku, pak opět se „tento zármutek obrátí v radost“ (43). Kristus opravdu zařadí do

svého výkupného „odchodu“ slávu zmrtvýchvstání a vystoupení k Otci. Proto smutek, jímž prosvítá radost – to je to, co zakoušejí apoštolové v souvislosti s „odchodem“ svého Mistra, odchodem „blahodárným“, protože díky jemu přijde jiný utěšitel (49). Za cenu kříže, na němž se uskutečňuje vykoupení, mocí celého velikonočního tajemství Ježíše Krista přichází Duch svatý, aby zůstal ode dne Letnic s apoštolý, aby zůstal s církví a jejím prostřednictvím ve světě. Tímto způsobem definitivně začíná nové sebedarování trojjediného Boha v Duchu svatém přičiněním Ježíše Krista, Vykupitele člověka a světa.

Pokračování příště

Poznámka redakce:

Poznámkový aparát k této části encykliky Jana Pavla II. uvedeme v příštím čísle.

Liturgická čtení

Neděle 1. 2. – 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 1,4–5.17–19
 Ž: 71 (70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17 Odp.: 15a
 2. čt.: 1 Kor 12,31–13,13
 Ev.: Lk 4,21–30

Pondělí 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1–4 nebo Žid 2,14–18
 Ž: 24 (23),7.8.9.10 Odp.: 10
 Ev.: Lk 2,22–40

Úterý 3. 2. – nez. pam. sv. Blažeje nebo sv. Ansgara

1. čt.: 2 Sam 18,9–10.14b.24–25a.30–19,3
 Ž: 85,1–2.3–4.5–6 Odp.: 1a
 Ev.: Mk 5,21–43

Středa 4. 2. – ferie

1. čt.: 2 Sam 24,2.9–17
 Ž: 31,1–2.5.6.7 Odp.: srov. 5c
 Ev.: Mk 6,1–6

Čtvrtek 5. 2. – památka sv. Agáty

1. čt.: 1 Král 2,1–4.10–12
 1 Kron 29,10.11ab.11d–12a.12bcd Odp.: 12b
 Ev.: Mk 6,7–13

Pátek 6. 2. – památka sv. Pavla Mikiho a druhů

1. čt.: Sir 47,2–13
 Ž: 17,31.47+50.51 Odp.: 47b
 Ev.: Mk 6,14–29

Sobota 7. 2. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Král 3,3–13
 Ž: 118,9.10.11.12.13.14 Odp.: 12b
 Ev.: Mk 6,30–34

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	1.2.	2.2.	3.2.	4.2.	5.2.	6.2.	7.2.
Antifona	1136	1296	1166	1181	1708	1692	1666
Žalm	784	786	783	784	786	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1296	1166	1182	1709	1693	1666
Antifony	1137	1297	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	813	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1297	1170	1186	1710	1693	1668
Antifona k Zach. kantiku	691	1297	1170	1186	1305	1694	1669
Prosby	1140	1297	1171	1186	1711	1694	1655
Záv. modlitba	691	1298	1304	1187	1305	1306	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1298	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1299	1175	1190	1206	1221	1336
Záv. modlitba	691	1298	1175	1191	1206	1222	1336

Nešpory:

SO

Hymnus	1132	1145	1300	1176	1192	1714	1698	807
Antifony	1133	1146	1300	1177	1193	1208	1224	808
Žalmy	1133	1146	1300	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1302	1180	1196	1717	1701	810
Ant. ke kant. P. M.	691	691	1303	1180	1196	1305	1701	692
Prosby	1135	1149	1303	1180	1196	1718	1702	811
Záv. modlitba	691	691	1298	1304	1197	1305	1306	692
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238

Upozornění

Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat
na adrese:

* * *

Matica cyrilometodějská
s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena v tiráži),
která Vám dá instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.

VÝZVA POUZE PRO TY ODBĚRATELE, KTERÝM NENÍ DORUČOVÁNO SVĚTLO POŠTOU, ALE KUPUJÍ SI HO U DISTRIBUTORA

Týdeník Maticy cyrilometodějské SVĚTLO vychází po řádné oficiální teologické recenzii: neobsahuje tedy nic, co by bylo v rozporu s pravdami víry, kterým učí římskokatolická církev. Během pěti let vydávání Světla nám také nebyl ani jednou vytčen věroučný omyl. Věrnost pokladu víry je dnes obzvláště důležitá vzhledem ke stále více se šířícím odchylkám jak věroučným, tak mravoučným, které se praktikují i hlásají. Takové ústupky jsou líbivé (viz případ hnutí „Wir sind Kirche“ v Rakousku) a mohou postupně vést až ke ztrátě pravé víry. Naopak upozornění na nebezpečí může vyvolat negativní reakci i u lidí dobré vůle, kteří však nejsou dostatečně informováni. Proto může dojít k odmítnutí Světla i těmi, kteří dosud Světlo distribuovali a prodávali. Stane-li se Vám, že Světlo nenajdete u svého šířitele, zařídíme Vám, abyste dostávali Světlo přímo do domu, vyplníte-li přiložený korespondenční lístek a odešlete jej poštou. Světlo se vám tímto neprodrazí, protože veškeré poštovné hradí Matica cyrilometodějská s. r. o. Pochopitelně proto uvítáme, když se domluví dva, tři či více věřících a objednájí Světlo na jednu adresu. U většího odběru poskytneme, budete-li chtít, rabat či slevu (10 % – 20 %). Snažte se získat Světlo další čtenáře a odběratele. Děkujeme Vám.

Chvála Kristu a Marii!

Redakce

Upozornění: V minulém čísle Světla (č. 4/98) jsme inzerovali nový časopis s názvem REGINA, který vydává VÉRITÉ. Prosíme čtenáře, aby si tento časopis objednávali na adrese redakce, tj.: Centrum VÉRITÉ, Konviktská 16, 110 00 PRAHA 1. Ostatní inzerované tituly (video a audiokazety) si můžete objednávat na adrese našeho knihkupectví. Děkujeme vám.

Placeno převodem
706 035

Novinové výplatné

Odesílatel:

SVĚTLO – týdeník Maticy cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matica cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Maticy cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Oficiálně teologicky recenzováno. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vytváří administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnicka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyzádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Matica cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1